

Viera v našom živote...

V poslednej úvahe sme odpovedali na otázku: „Čo pre mňa Boh znamená? Kde je Boh v mojom živote keď mám úspech, keď prežívam bolesť, utrpenie alebo keď som v hriechu?“ Dnes pokračujeme v našom zamyslení a pýtame sa: „Kde je Boh v mojom každodennom živote?“

Skôr ako si odpovieme na túto otázku musíme si uvedomiť, že keď sa rodíme na tento svet, rodíme sa ako deti sveta. Toho sveta, ktorý Adam a Eva hneď na počiatku ako im bol zverený odovzdali do rúk diabla. A hoci Boh Otec je zvrchovaným Pánom sveta, diabol je ešte stále akýmsi nechceným najomníkom, ktorý do tohto sveta vnáša klamnú predstavu a neporiadok a vo svete stále zotrávajú dôsledky zla a hriechu. Pán Ježiš nás svojou smrťou na kríži vykúpil z moci diabla a hriechu, ustanovil Božie Kráľovstvo a dal nám možnosť stať sa Božími deťmi a vstúpiť tak do Božieho kráľovstva. A my vierou a prostredníctvom krstu sa stávame deťmi Božími a vstupujeme do Božieho kráľovstva. Situácia sveta v ktorom žijeme sa tým samým hneď nemení. Inými slovami povedané my, pokrstení, žijeme na dvoch rovinách: žijeme vo svete ako ľudia podliehajúci podmienkam tohto sveta, teda musíme jesť, piť, pracovať i trpieť ale zároveň žijeme aj pre nadprirodzený Boží svet v Božom Kráľovstve do ktorého sme vstúpili. Môže sa ale stať, že to Božie v sebe necháme zaniknúť, nedbáme o Boží život v nás a žijeme len ako ľudia tohto sveta, iba na rovine prirodzeného pozemského života. Ako ľudia, ktorí síce vedia, že Boh je, ale s ním nepočítajú, na Neho sa neobracajú a neradia svoj život podľa toho ako chce On. Boh svojím slovom jednoducho nepreniká do ich života a členstvo v Božom kráľovstve ich neovplyvňuje. Preto, aby sme mohli žiť ako Božie deti dostali sme Ducha Svätého ale rovnako je potrebná i naša vôľa, naše chcenie. A to je už tá naša otázka: „Chcem žiť podľa viery? Chcem, aby Boh pôsobil v mojom živote? A keď to chcem, čo preto robím?“

Prvá vec, ktorú je potrebné preskúmať: „Mám záujem o Božie, duchovné veci? Mám záujem o Boha?“ Veď práve môj záujem je to, čo spôsobuje, že niekto začne môj život ovplyvňovať. Živý záujem, je ako otvorenie dverí môjho srdca. Koľko ľudí denne stretáme a koľkí stretajú nás a my môžeme chodiť jeden vedľa druhého bez záujmu, bez pohľadu, bez slova, bez akejkolvek komunikácie ako dve kofajnice, ktoré sa nikdy nespoja, nikdy neovplyvnia... Až vtedy keď sa na niekoho so záujmom pozrieme, keď začneme nad ním rozmýšľať, keď nás zaujme nejaká jeho danosť, alebo potreba, až potom mu otvárame srdce a zatúžime s ním komunikovať. A z tohto prvotného záujmu vznikajú silné a hlboké priateľstvá i veľké charitatívne diela. „Boh je krásny, veľký, múdry, tak skutočný, blízky, že stačí poznať ho, aby si ho človek zamiloval.“ – tak hovorí istý svätý. Prečo je potom toľko ľahostajnosti, chladu voči nemu v mojom srdci? Či nie práve preto, že mi chýba záujem pozrieť sa na neho, všimnúť si, poznať ho? „Timeo Deum transuentem...“ hovoril sv. Augustín: „Bojím sa Boha, ktorý prechádza popri mne.“ Chce povedať, že sa bojí toho, aby Boh neprešiel popri ňom bez toho, aby si to všimol. Svätý Augustín ako i mnohí ďalší svätí vedel, že nevnímať si Boha je nielen urážkou voči nemu, ale i škodou pre človeka. Človek sa oberá o radosť, pokoj, istotu, o dary a milosti, ktoré len Boh môže dať a napokon sa oberá i o večnú radosť a odmenu, ktorú dáva len tým, ktorý o neho stojí. A Boh skutočne každý deň prechádza okolo nás v múdrom a účelovom usporiadaní sveta, v kráse i dobre, v spravodlivosti i láske, v radostných i bolestných udalostiach, v ľudoch blízkych i vzdialených. Naša viera, ktorá znamená: „kráčať s Bohom, počítať s ním, spoliehať sa na neho a spočínúť v ňom“, táto viera je neodmysliteľná bez každodenného hľadania a všimania si Boha, bez konkrétneho záujmu o Neho.

Spýtajme sa teda: „Aký je môj záujem o Boha?“ Aká je moja modlitba? Je moja modlitba naozaj rozhovorom plným záujmu, pozornosti voči tomu s kým sa rozprávam? Uvedomujem si pri modlitbe, že sa rozprávam s tým najväčším z najväčších? Sú moje slová plné úcty, lásky a vychádzajú z úprimnosti môjho srdca? Hovorím Bohu ako niekomu zo všetkých najbližšiemu o všetkom čo prežívam? Hovorím o svojich radoostiach, bolestiach, o svojich plánoch a očakávaníach? Ale keď ide o rozhovor, tak ide o dvoch, ide aj o počúvanie. Viem preto i počúvať Boha, keď sa mi prihovára cez slová Svätého Písma? Mám záujem otvoriť si každodenne túto svätú knihu a dozvedieť sa niečo viac o ňom i o nás? Hlas Cirkvi z kazateľnic a v spovedniciach je rovnako Božím hlasom. Ako ho vnímam a prenášam do života? A ako reagujem na hlas môjho svedomia? Veď to je tiež hlas Boží, ktorý ma usvedčuje zo zla alebo chráni pred ním a pobáda ma k dobrému.

Rozprávať sa s Bohom je veľká vec, ale On chce ešte viac. On sa chce so mnou stretnúť a to osobne. Pozýva ma na stretnutie na svätú omšu. Chce, aby som vnímal, videl a presvedčil sa o Božej láske. Ježiš Kristus prichádza a obetuje seba samého na oltári za mňa, za moje hriechy. A potom sa chce so mnou stretnúť ešte osobnejšie, v mojom srdci, keď ho prijmem vo Svätom prijímaní. Prichádzam na toto stretnutie? Prichádzam s radosťou i pokorou srdca? Nevyhováram sa, že mám veľa práce, veľa záujmov, veľkú únavu, málo času, alebo že tam prichádza málo ľudí či „malý“ kňaz? Okrem tohto stretnutia je tu ešte aj iné dôverné stretnutie. Stretnutie, kedy ja, Bohu hovorím z úprimnosti srdca čím som ho zarmútil a priznávam sa k tomu, čo som zlé urobil, keď som nemal dosť lásky voči nemu, alebo som neurobil všetko to, čo som mal urobiť. Je to svätá spoveď. Som vtedy úprimný voči Bohu? Mrzí ma, keď ho niečím zarmútim. Idem ho po väčšom previnení hneď poprosiť do spovednice o odpustenie? Nie som vypočítavý, ľahostajný voči Bohu a voči previneniam, ktorými ho zarmucujem? I toto je moja viera. Vieme, že Boh je skutočný, živý, že je osoba, niekto koho svojimi skutkami potešujem, alebo i zarmucujem. Veru môj záujem o Boha, o rozhovory s ním, o stretnutia s ním, my hneď povedia aká je moja viera.

Mário Orbán

Ž 102, 1-2.3-4.6-7.8 +11

R. Milostivý a milosrdný je Pán.

1. Dobroreč, duša moja, Pánovi *
a celé moje vnútro jeho menu
svätému.
2. Dobroreč, duša moja, Pánovi *
a nezabúdaj na jeho dobrodenia.
— R.
3. Veď on ti odpúšťa všetky
nepravosti, *
on lieči všetky tvoje neduhy;
4. on vykupuje tvoj život zo záhuby, *
on ťa venčí milosrdenstvom a
milosťou.
— R.
5. Pán koná spravodlivo *
a prisudzuje právo všetkým
utlačaným.
6. Mojžišovi zjavil svoje cesty *
a synom Izraela svoje skutky.
— R.
7. Milostivý a milosrdný je pán, *
zhovievavý a
dobrotivý nesmieme.
8. Lebo ako vysoko je nebo od zeme,
také veľké je jeho zľutovanie voči
bohobojným
. — R.

Pokánie

Skúsme porozmýšľať o pokání. Musíme uznať, že sa bytostne dotýka nášho života. Je čas nehľadať chyby a hriechy iba na druhých, ale aj na sebe. Ťažké je priznať si, že nie som až taký dokonalý, ako vystupujem, či ako si nahováram. Je to však ľahšie, než si vypočuť, ako nás vidia iní.

Muž v rokoch, kresťan, vydal o pokání svedectvo: „Pravidelne si mením košeľu, bielizeň. Denne mám čas na hygienu tela. Musím, lebo žijem v kultúrnej spoločnosti a chcem dodržiavať spoločenský bontón. Viem, čo mám, čo je nutné, čo môžem, a viem prečo. Žijem v prostredí, kde sa práši, kde padajú kyslé dažde, pohybujem sa v smogu. To robím pre svoje telo. A duša? Duša nie je menej ako telo.

Uvedomujem si následky dedičného hriechu. Preto nie iba teoreticky viem o siedmich hlavných hriechoch, deviatich cudzích hriechoch, hriechoch proti Duchu Svätému, hriechoch proti hlavnému príkazu lásky... Preto si pravidelne sputujem svedomie, pristupujem k sviatosti zmierenia a vedome a dobrovoľne konám pokánie.“

K Pôstnemu obdobiu pokánie patrí. Avšak k slovám „Pamätaj, že si prach a na prach sa obrátiš,“ prináleží aj veta „Kajajte sa a verte evanjeliu“. Teda v pokání máme vidieť radostné učenie Cirkvi. Ježiš z lásky k človeku podstúpil utrpenie a smrť. Tohtoročný pôst nech je svedectvom, že vieme konať pokánie.

Nie je to strata času venovať pozornosť hriechom druhých, keď im nechceme pomôcť pokáním? Naše pokánie môže pomôcť i iným. S pojmom pokánie sa spája pojem cesty. Cestu si môžeme pomýliť, môžeme ju stratiť, môžeme z nej zísť a vtedy sa treba na ňu vrátiť, vrátiť sa do správneho smeru. Koľkí si až po rokoch uvedomíme ovocie pokánia, ktoré za nás konali iní. Preto dnes konáme pokánie nielen za príbuzných, ale i za menej známych, za blížnych z pracoviska, za spolužiakov, susedov...

Cesta svätosti je zhodná s pokáním. Náš správny prístup môže osloviť aj druhých. Pokánie nepatrí iba do kostola či súkromia. Svet potrebuje svedkov, ktorí sa neboja osloviť a vyzvať svoje okolie kajať sa. Usilujme sa konať v zhode so slovami vinohradníka, ktorý o figovníku neprinášajúcom ovocie hovorí: „Pane, nechaj ho ešte tento rok. Okopem ho a pohnojím. Možno nabudúce prinesie ovocie. Ak nie, potom ho vytnieš“ (Lk 13.8-9).

LUBOMÍR STANČEK

Chamtivosť je stále nespokojná

Kto má veľa potrieb, je chudobný, núdzny človek. Aby bol človek šťastný, nepotrebuje veľa. Chamtivosť človeka trýzni, otravuje všetku radosť z pôžitku. Chamtivosť je nenásytná, nikdy nehovorí: Mám dosť. Chceš vlastniť a teba vlastnia. Ľudia sú posadnutí túžbou po majetku.

Najkrajšia popínava rastlina dokáže najmohutnejší strom zahubiť, stačí, ak ho roky neúnavne objíma. Vášeň vlastniť ubíja človeka tak, ako popínava rastlina zadúša strom. Kto chce vlastniť iného človeka, zbavuje ho dôstojnosti, aj keby sa tu chamtivosť prezliekla za lásku.

Zdá sa, že u nás je všetko prispôbené na uspokojovanie materiálnych potrieb. Driemajúca žiadostivosť je ustavične povzbudzovaná. Ľudia sa uchylujú ku korupcii, len aby čo najviac vlastnili. Chamtivosť je určitá forma agresie, prameň konfliktov a vojen. Lebo chamtivci nikdy nedokážu žiť v mieri s inými chamtivcami.

Chamtivosť - prastará ľudská nerosť, o ktorej sa vo všetkých jazykoch mlčí.

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

V utorok bude bývať sv. omša s katechézou pre deti o 18.00 hod.

Vo štvrtok, piatok a sobotu budeme mať duchovnú obnovu vo farnosti. Program bude ako zvyčajne

Sväté omše v týždni po 3. pôstnej nedeli

13.II. utorok

18.00 + Anton Peško, Katarína a deti

14.III. streda

18.00 za Annu Polakovičovú

15.III. štvrtok

18.00 za farníkov

16.III. piatok

18.00 + Valentín Kulifaj a manž. Serafína

17.III. sobota

18.00 + Štefan a Mária Bublaví

Upratovanie kostola č.d. 151 -175

18.III. 4.Pôstna nedeľa

8.00 + Jozef Tibenský

9.15 + Stanislav Novosedlík a rodičia

Liturgický kalendár

12.III. pondelok	sv.Teofan, mních
13.III. utorok	sv.Nikefor, mučeník
14.III. streda	sv.Matilda
15.III. štvrtok	sv.Klement Ján Mária Hofbauer, kňaz
16.III. piatok	sv.Tacián, mučeník
17.III. sobota	sv.Patrik, biskup

Pri večeri obetoval Ježiš sám seba, na kríži ho obetovali iní.

Sv. Efrém Sýrsky

DVE STRANY JEDNEJ MINCE

Tajomstvo Poslednej večere a tajomstvo kríža sú dve strany jednej mince. Ježišovo sebadarovanie pri Poslednej večeri sa viditeľne uskutočnilo, keď sa potom dobrovoľne vydal do rúk ľuďom. Ježišovo gesto rozlomenia chleba spolu s premenou tohto chleba na jeho telo nebolo len symbolom; lámaním chleba vlastne „lámam“ sám seba.

Už od počiatkov tradície Cirkvi bolo teda eucharistické slávenie pokladané predovšetkým za sprítomnenie kalvárskej obety a za slávenie pamiatky. Čoskoro však nastal problém s chápaním zmyslu tejto obety, ktorá sa často vysvetľovala ako akt uzmierovania Otca, ktorý sa hnevá na hriechne ľudstvo. No Boh, ktorý by za svoje „udobrenie“ vyžadoval krutú smrť svojho Syna, by sa stal skôr symbolom neoblomnej spravodlivosti než vše objímajúcej lásky. Nehovoriac o tom, že v ľudskom povedomí by potom Pán Ježiš vyznel ako „lepší“ a milosrdnejší ako Boh Otec, večná láska, čo je nezmysel. Všetko, čo Ježiš vykonal pre našu spásu, uskutočnil v jednote s Otcom a v sile Ducha Svätého: „Ak bol Boh krutý, tak nebol Otec krutý voči Synovi, ale voči sebe samému, sám na seba a z lásky k človeku,“ píše R. Cantalamessa.

Vo Svätom písme sa však nechápe Kristov kríž ako zmierny skutok človeka, ktorým si uzmieruje rozhnevané božstvo. Je to skôr naopak: Nie človek prichádza k Bohu, aby si ho udobril, ale Boh sa skláňa k človeku, aby preklenul priepasť, čo vznikla hriechom, aby nastolil zmier. Nie človek niečo ponúka Bohu, ale Boh v Kristovi dáva všetko za človeka, a tým ho vytrháva z moci zla. Človek má Božie zmierenie len prijať. Preto apoštol Pavol píše Korinťanom: „Zmierte sa s Bohom!“ (2 Kor 5,20)

Kríž je znamením nepochopiteľnej lásky celej Najsvätejšej Trojice. Eucharistia sprítomňuje túto lásku, ktorá sa dáva.

P. Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

Stretnúť nového človeka v živote, snažiť sa získať kľúč od jeho duše, môcť vkročiť do krajiny jeho vnútra, spoznať ho, rozumieť a odpúšťať mu, mať ho skutočne rád je niečo podobné ako vziať do rúk novú knihu. Spočiatku sa azda pristavíme pri zovňajšku, tvári, slovách, vystupovaní. Možno sme zaujatí alebo odradení. Aj obálka knihy je tvárou, ktorá skrýva v sebe myšlienky, len ich ešte nikto nevypovedal ani nevypočul. Nieкого milovať a spoznať — na to je potrebný čas. Je nevyhnutné spolu kráčať, spolu sa rozprávať, padať i vstávať. Prejsť kus cesty spolu. Rovnako pri spoznávaní knihy treba stráviť určitý čas. Letmo prejsť popri človeku, zachytiť jeho život — to pripomína povrchné listovanie v knihe. Človek so svojím životopisom je tak ako kniha umeleckým dielom.

Kniha mi otvára nové okná do sveta, pomáha mi lepšie vidieť. Alebo skôr učí ma, ako ten istý svet vidia iní. Otvára mi ďalší rozmer môjho životného priestoru. S knihou môžem cestovať v priestore i čase. V okamihu môžem prejsť za poludníky, o ktorých sa mi dosiaľ nesnívalo, stáť na rovnobežke, po ktorej beží úplne iný život, ako je ten môj. Kniha ma robí horolezcom vystupujúcim na vrcholky sveta či štíty iných iluzórnych svetov, ale aj speleológom skúmajúcim hlbiny zeme a duše ľudí. Kniha je teleskopom, ktorý do pár viet a stránok koncentruje veľký kus sveta. S ňou môžem snívať alebo si potvrdzovať sny realitou života iných ľudí. Kniha mi odhaľuje realitu, ale ma aj vŕahuje do vymyslenej reality. Dáva mi pokoj alebo mi ho berie.

Autor jej dal život a je vydaná napospas iným knihám, iným autorom a čitateľom. Má dušu, ale len preto, lebo jej autor mal dušu. Kniha má v sebe silu ducha. Dokáže motivovať i ubíjať, povzbudiť, inšpirovať, vychovávať i deformovať. Môže otvárať brány pekiel, ale aj ukazovať cestu do neba. Je dopravnou značkou, ktorá vedie po horských strminách intelektu, alebo je slepou uličkou. Je poľnou cestou alebo chodníkom v púšti, ktorému smer vetra zmení smer. Kniha môže viesť na scestie, ale byť aj Ariadninou niťou vyvádzajúcou z bludiska.

Kniha kladie otázky, no dáva i odpovede. Každá kniha je vlastne pozvaním — vezmi, čítaj, poznávaj a miluj.

MILAN ŽILA

LEKCIA Z MATEMATIKY Keď zomrel akýsi človek, zanechal po sebe 17 tiav, ktoré si mali rozdeliť jeho traja synovia. Prvý mal dostať jednu devätinu, druhý jednu polovicu a tretí jednu tretinu tiav. Ale 17 tiav sa nedá rozdeliť ani na polovicu, ani na tretiny. Medzi bratmi vypukol vážny spor o to, ako si majú ťavy rozdeliť. A veru netrval krátko.

Napokon sa celí zúfali dohodli, že poprosia o pomoc mudrca. Keď k nemu prišli, sedel pred stanom. Vypočul si, čo ich trápi, odviazal svoju vlastnú ťavu, ktorú mal priviazanú o kolík pred stanom, a daroval im ju k ich sedemnástim. Mladí muži zostali stáť v nemom úžase.

Potom začal ťavy deliť. Prvému dal jednu devätinu - teda dve ťavy. Druhému jednu polovicu - teda deväť tiav. A tretiemu jednu tretinu - teda šesť tiav. A predstavte si - jeho ťava mu zostala.

Bratia boli takí zaujatí počítaním a hľadaním riešenia, že si ani neuvedomili, aké jednoduché riešenie má ich problém.

Múdry muž sa na ich spor pozeral z iného a jasnejšieho pohľadu. Jeho obeť pomohla vyriešiť bratskú hádku, a pritom ho nič nestála.

Niekedy majú naše problémy úplne jednoduché riešenie, nám však nenapadne. Preto potrebujeme druhých. To je dôvod, prečo potrebujeme myslieť jeden na druhého. Keď dovolíme druhým - a najmä Bohu - vstúpiť do nášho života, môže sa stať, že práve s jeho alebo ich pomocou sa nám podarí vymotať sa z problémov a ťažkostí.

Zlo sa rodí vždy tam, kde chýba láska.

Hermann Hesse

Ct. Serafína od Boha

17.marec

Pre ženu tých čias si nezvolila ľahkú cestu. Namiesto vydaja prijala odev vtedajších terciárok. Pri uskutočňovaní šľachetných cieľov musela bojovať s nepochopením a odsúdením. Napriek tomu získala mnoho nasledovníčok.

Ctihodná Serafína, rodným menom Prudenza, sa narodila 24. októbra 1621 v Neapoli, no podstatnú časť svojho života prežila na neďalekom Capri, kde mala jej rodina hlboké korene. Tenza, ako ju v rodine volali, prežila pokojné detstvo. Až do 15 rokov neopustila rodný

ostrov. Keď dovŕšila tento vek, otec jej podľa vtedajších zvyklostí vybral ženicha. Dievčina však jeho návrh odmietla a v deň, keď povedala svoje rozhodné nie, sa postavila pred rodičov s ostrihanými vlasmi, oblečená do rúcha, ktoré jej ušila priateľka. Tento osobitný odev bol starobylym symbolom žien, ktoré nemohli alebo nechceli vstúpiť do kláštora, ale ostávali v rodnom dome a vo svojom prostredí žili osobitným spôsobom zasvätené Bohu. Niekedy sa o ich duchovné vedenie starali mnísi žobravých rádov, ku ktorým sa radili ako terciánky, inokedy bola ich duchovná cesta spontánna. V stredomorských krajinách, obzvlášť v okolí Neapola, žilo vtedy veľa takých dievčat a žien. V skrytosti sa modlili, postili, pracovali vo svojich domácnostiach a príkladom priťahovali množstvo veriacich. Na verejnosti boli známe ako domáce mníšky. Patrila k nim napríklad španielska svätica Mária Františka od Piatich rán. Hoci boli tieto ženy vážené, Prudenzin otec nesúhlasil s jej rozhodnutím a prinútil ju presťahovať sa do Neapola k bohatým príbuzným. Nádej sa, že ruch a lákadlá veľkomesta vyženú z hlavy mladej dievčiny myšlienky na zasvätený život. No tento plán mu nevyšiel. Prudenza sa o niekoľko rokov vrátila spať na ostrov a starostlivosť o svoj duchovný rast zverila strýkovi Marcellovi, ktorý bol na Capri farárom. Spolupracovali na založení útulku pre miestne chudobné a neurodzené dievčatá. Ich ušľachtilý plán však stroskotal pre nepochopenie okolia. Roku 1656 začala v okolí Neapola vyčíňať morová epidémia a chorobe podľahol aj Prudenzin strýko. V testamente jej odkázal všetok majetok pod podmienkou, že 10 rokov bude žiť v kláštore v Neapoli. Bolo to obdobie ťažkých skúšok, no 19. mája 1661 sa Prudenza vrátila na Capri s deviatimi nasledovníčkami, aby zavŕšili plán dona Marcella. Trvalo viac ako 20 rokov, kým Dom Spasiteľa, ako ho nazvali, otvorili. Objekt zahŕňal starobyľú kaplnku aj nový

kostol s kláštrom. Tu začali komunitný život najskôr tri terciánky, no ich počet čoskoro dosiahol 60. Sestry neskôr prijali regulu sv. Terézie a Prudenza si zmenila meno na Serafínu od Boha. Dielo sa postupne rozšírilo a Serafína založila ďalších sedem kláštorov a domov pre svoje nasledovníčky. Poslaním ich obyvateľiek bola služba Bohu a modlitba, ale aj aktivita v sociálnej a vo vzdelávacej oblasti. Sestra Serafína zanechala bohaté spisy zaoberajúce sa askézou a dogmatikou. Zomrela 17. marca 1699 ako 77-ročná na rodnom ostrove. Jej telo je uložené v miestnom Kostole sv. Štefana.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku